

Dossier de premsa

Acte de presentació del Govern del Consell de la República

**Consell
de la República
Catalana**

Membres del govern del Consell de la República

Eudald Carbonell i Roura

Arqueòleg, antropòleg i paleontòleg català. Doctor en geologia del quaternari per la Universitat Pierre i Marie Curie de París i en història per la Universitat de Barcelona, ha estat catedràtic de prehistòria a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona. És conegut per ser codirector dels jaciments d'Atapuerca, on es va descobrir l'espècie Homo antecessor. Ha estat guardonat amb diversos premis, com el Premi Príncep d'Astúries d'Investigació Científica i Tècnica, la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i la Creu de Sant Jordi. A més, ha tingut una trajectòria de compromís social i polític, sent militant de Bandera Roja i membre del comitè central del PSUC.

Imma Tubella i Casadevall

Doctora en Ciències Socials i catedràtica de Comunicació de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), de la qual va ser rectora entre 2006 i 2013. Va ser directora del Servei d'Estudis i Continguts de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) de 1983 a 1998. Ha ocupat diversos càrrecs acadèmics, incloent-hi la vicepresidència de la Societat Catalana de Comunicació de l'Institut d'Estudis Catalans i la direcció de la Càtedra d'Educació i Tecnologia del Collège d'Études Mondiales de París. Actualment, és membre del Consell Assessor de Continguts i Programació de la CCMA i del Consell Assessor del diari El Punt Avui. Com a escriptora, ha publicat diverses novel·les,

Joan Passolas i Farrerons

És membre electe del board d'MMAA de l'ONU TURISMO i del Consell Directiu de la CONPEHT, que agrupa universitats d'Amèrica i Europa. Ha col·laborat amb el CAF i diversos ministeris de turisme de Llatinoamèrica. Ha ocupat càrrecs a l'OEA i a l'antiga OMT. Professor honorari i conferenciant internacional, ha impulsat el desenvolupament de destinacions com Cancún. Actualment, centra la seva tasca en la sostenibilitat cultural i la preservació de les llengües i cultures natives vinculades al turisme.

Marga Payola i Lahoz

Arquitecta per la UPC. Actualment viu a Brussel·les on ha treballat d'assessora al Parlament Europeu. Professionalment, ha pogut conèixer les dinàmiques de la política institucional (catalana i internacional) i establir llaços amb representants d'altres minories lingüístiques europees que veuen en el projecte europeu l'espai d'esperança, de respecte i reconeixement que no tenen en els Estats dels quals formen part. A l'àmbit privat, col·labora voluntàriament amb la Plataforma per la Llengua, de la qual n'és la Coordinadora d'Internacional. Això li ha permès treballar per l'oficialitat del català a la Unió Europea, que és una altra manera d'enfortir el projecte europeu des de la societat civil.

Àlex Fenoll i Cruells

Empresari i activista independentista català. Compromès amb la causa sobiranista, ha estat vinculat a formacions com Solidaritat Catalana per la Independència i Democràcia Catalana i a entitats com Òmnium i l'ANC. Implicat des de l'inici d'Eines de País, actualment és membre del comitè executiu de la Cambra de Comerç de Sabadell.

Montserrat Rossell i Martí

Enginyera Química de l'Institut Químic de Sarrià. Empresària. Sòcia fundadora i CEO d'una empresa dedicada al disseny i fabricació de productes per l'agricultura ecològica. Ha rebut les distincions d'Empresa Innovadora, Reconeixement a l'acció social i solidària a Lleida, Reconeixement a l'International Women's Entrepreneurial Challenge (IWECE), Premi a l'autònom i empenedor (PIMEC). Sòcia de l'ANC des de la seva fundació. Membre del Secretariat Nacional del 2013 al 2015, i del 2018 al 2019. Membre del Comitè Permanent. Càrrec orgànic. Coordinadora de la Sectorial d'Empresaris.

Discurs del president del Consell de la República Jordi Domingo

Bon dia a tothom, i sigueu molt benvingudes i benvinguts a Cervera. Moltes gràcies per venir fins aquí i moltes gràcies pel vostre interès en aquesta intervenció que tinc la intenció que marqui el punt de partida de la nova etapa del Consell de la República.

Abans que res, deixeu-me agrair públicament als membres del govern del Consell la seva enorme generositat en implicar-se en l'àrdua tasca de recuperar la reputació institucional i, sobretot, de posar el seu prestigi personal al servei del país. Moltes i moltes gràcies.

Com molts ja deveu intuir, no hem escollit fer aquest acte a Cervera perquè sigui una ciutat molt ben situada al bell mig del país, o perquè sigui una ciutat molt bonica que val la pena visitar, o perquè la Segarra, a la primavera, no pot estar més preciosa. Tot això és cert, naturalment, i us convido a visitar aquestes terres sempre que en tingueu ocasió.

Però avui hem escollit Cervera perquè en aquesta mateixa ciutat, l'any 1359, es va constituir la Generalitat de Catalunya. Va ser en aquest mateix espai on les Corts Catalanes es van reunir per crear una nova institució, la Diputació del General, que amb els anys es va convertir, fins avui, en la Generalitat de Catalunya, és a dir en el Govern del nostre país.

Aquella Diputació del General era una institució que pretenia recaptar i organitzar els impostos als catalans i, alhora, exercia de govern d'un protoEstat amb un primer president al capdavant, càrrec que va pertocar a Berenguer de Cruïlles.

Una comissió de dotze persones; quatre representants de cadascun dels tres braços, juntament amb els oïdors de comptes, eren els encarregats de fer complir els usatges i les declaracions acordades a les Corts. Tal com veieu, una clara premonició de la divisió de poders. I això ho vam fer, els catalans, fa més de sis segles, perquè mentre el món avançava cap a estructures de govern basades en un rei sobirà i plenipotenciari, en un monarca amb el poder absolut i centralitzat en la seva persona, a Catalunya, com en alguns altres indrets, apostàvem per sistemes polítics basats en el pacte, en el compromís i en l'equilibri. És important remarcar-ho i per això, també, som ara a Cervera.

Volem avui també retre homenatge a tots els que ens han precedit en la construcció nacional de Catalunya:

- des d'aquells homes que van crear la Diputació del General l'any 1359, fins els que van custodiar i van posar les urnes del primer d'octubre del 2017;
- des dels primers comtes catalans que van empènyer les nostres fronteres cap al sud, fins els presidents Pau Claris, Francesc Macià, Lluís Companys i Carles Puigdemont que van proclamar la República Catalana;
- des del Consolat de Mar que és l'aportació més important de Catalunya a la història de la humanitat i que va implantar -entre d'altres- el primer Codi de Comerç Internacional, fins els almogàvers que van dur la senyera als confins de l'Anatòlia;
- des de l'autor anònim de les Homilies d'Organyà, fins els patriotes que van crear, en plena dictadura franquista, la Gran Enciclopèdia Catalana;
- des dels pagesos de remença, fins els rabassaires.
- des de la burgesia catalana que va liderar la Revolució Industrial a Catalunya, fins els líders obrers que van reivindicar i impulsar les millores de vida de la classe treballadora;
- des dels impulsors de les assemblees de Pau i Treva (constituïdes als prats de

Toluges de la Catalunya Nord), fins els homes que van crear la Mancomunitat de Catalunya.

Tots ells, i tants d'altres homes i dones, que van patir, van treballar i van construir el país que tenim ara, amb tots els seus defectes però també amb totes les seves enormes virtuts, van ser els protagonistes d'una història nacional que sempre han pretès arrabassar-nos.

Una història, plena de fites transcendents, que ens han ocultat subreptíciament per a que no tinguéssim motius per enorgullir-nos-en, ni mobilitzar-nos.

I d'això, no tan sols n'hem de ser plenament conscients, sinó que també hem de resoldre-ho d'una vegada per totes perquè -tal com deia Joan Fuster- "tota història que no expliquem serà explicada contra nosaltres". I perquè, tal com va dir Rovira i Virgili, "sense consciència històrica, no es pot tenir consciència nacional".

Tenim una història i un país del que ens en podem enorgullir sense embuts. Prou d'ignorar la nostra pròpia història. Prou de posar-nos el dit a la nafra, prou de posar la traveta al nostre projecte col·lectiu, prou de guiar-nos per fílies i fòbies i prou de disparar-nos trets al peu. Prou derrotisme. S'ha d'acabar aquesta manca de confiança i d'autoestima. S'han acabat els anys de llepar-nos les ferides. El temps del lament i el desànim s'ha acabat!

COMENÇA EL TEMPS DE LA REPRESA I DE LA VICTÒRIA. Avui, aquí a Cervera, comença un nou camí. Diguin el que diguin els qui ens volen desanimats i paralyzats; diguin el que diguin els qui ens volen callats i submisos. Jo els dic, a tots ells, i també als catalans que es poden sentir derrotats en aquest moment, que recordin les paraules del gran Francesc Pujols: "el pensament català rebrota sempre, i sobreviu als seus il·lusos enterradors".

Perquè mireu: Contràriament al marc mental que se'ns vol imposar, el referèndum del Primer d'Octubre del 2017 va ser una gran victòria. Com també ho va ser l'assaig general de la consulta del Nou de Novembre del 2014. Ni la consulta, ni el referèndum van poder ser impedides per l'Estat. Aquells dos dies ens vam apoderar uns als altres i la voluntat i la determinació del poble català va estar per damunt dels fiscals, dels jutges espanyols i de les forces de seguretat de l'Estat. Milions de persones van anar a votar sota amenaça. No van poder amb nosaltres.

Per això és molt important que, nosaltres mateixos, ho tinguem clar. I que tinguem també molt clar:

- que precisament la nostra absoluta i irreductible determinació ens va demostrar que som més forts del que realment ens pensem i ens volen fer creure;
- que l'any 2017 va ser l'única vegada en què l'estat espanyol ha tremolat de debò; i
- que la destrossa que avui té en termes de desprestigi, deteriorament, imatge internacional de la Justícia... és obra del moviment independentista.

Sense nosaltres, us ben asseguro que seguirien la plàcida senda del bipartidisme sense ensurts.

Celebrem, doncs d'una vegada per totes, les nostres victòries tal com toca.

És cert que vivim moments difícils, on el discurs preponderant és de desencís, desesperança, d'enuig i fins i tot d'ira. On la Generalitat ha estat lliurada als perseguïdors més irredempts de la causa nacional de Catalunya; on la desnacionalització del país avança a passos gegantins i on, si no fem res i ens quedem de braços creuats, veurem anorreada la nostra manera de ser, de fer, de pensar i de parlar que és el que han cercat, des de temps immemorial, els nostres

veïns.

El nostre repte és colossal. I per a superar-lo, hem de passar d'aquest discurs de resignació i d'impotència a un discurs hegemònic i guanyador. Passar de la imatge del Desconsol (representat per l'estàtua que presideix els jardins del nostre Parlament) a l'Himne de l'Alegria. És difícil. Ja ho sé. Però ens hi posarem i, si tots remem en la mateixa direcció, no hi ha dubte que reeixirem.

Prou de ploramiques i deprimits. Prou de gent que només té paraules per a dir que els partits són autonomistes i ells no fan absolutament res de res. Prou de resignació, d'impotència o de crítica sense alternativa constructiva. Ja n'hi ha prou de predicadors sense horitzó ni esperança.

Necessitem gent que s'arremangui. Gent decidida. Gent que s'estimi el país per damunt de tot. Gent crítica que tingui els aprenentatges del passat i sàpiga llaurar amb l'esperança d'un esplendorós futur.

I aquí tothom hi és benvingut! Vingui de la tradició ideològica que vingui; sigui de casa o vingui de fora, tothom és benvingut mentre estimi el país i la nostra llengua i respecti la nostra història, cultura i tradicions. Amb tota la transversalitat i amb tota la diversitat i el cromatisme que calgui.

I vivim en una autonomia, sí. Una autonomia:

- on l'autogovern és una autèntica presa de pèl;
- on ens traspassen "competències sense recursos; responsabilitats sense capacitats i gestió sense sobirania"
- on la llei d'amnistia, malgrat estar aprovada pel poder legislatiu, és aplicada selectivament, perquè es vol castigar específicament els nostres exiliats i impedir-los el reconeixement d'una victòria.
- on la llei mordassa segueix plenament vigent, malgrat les mil-i-una promeses de la seva derogació;
- on la idea de "terrorisme" està manipulada, fins a límits execrables, per la cúpula judicial;
- on el dret d'autodeterminació és negat políticament i judicialment, amb conculcació plena de la normativa de Nacions Unides i dels drets fonamentals dels catalans;
- on la constant espoliació fiscal dels catalans empobreix sistemàticament el país, amb la conformitat d'uns i l'aplaudiment mesell i covard dels altres. Si mirem el creixement del PIB, som més rics que mai com a país, però nosaltres -la ciutadania- som cada vegada més pobres. I, per descomptat, tenim:
 - pitjor sanitat i ensenyament, malgrat els impagables esforços dels seus magnífics professionals;
 - pitjor sistema elèctric,
 - pitjors rodalies,
 - pitjors autopistes,
 - pitjors serveis, i
 - en definitiva, pitjor qualitat de vida.
- Una autonomia, on els joves, malgrat la seva formació i les nostres promeses, veuen com -de fet- no poden independitzar-se de casa dels pares, ni formar una família. És la primera generació de catalans que viu i viurà pitjor que la generació dels seus pares: I això és una autèntica tragèdia.

Per acabar-ho d'adobar aquesta autonomia està incardinada en un estat que no funciona amb els estàndards d'un estat democràtic. Que s'ha carregat, sense escrúpols (i en defensa de la "unidad de la patria") tots i cadascun dels elements que caracteritzen l'estat de dret.

Vivim en una falsa democràcia. On la repressió policial i judicial imposen la seva intolerància davant de qualsevol idea democràtica que defensi (ni que sigui de manera pacífica) el dret fonamental dels catalans a l'autodeterminació.

Si volem sortir d'aquest atzucac no ens queda altre remei que començar a alçar, tots plegats, els fonaments reals d'un estat sobirà, pedra sobre pedra.

Fem surar, davant del món, una realitat diferent a la que els hi expliquen els nostres veïns. Construïm plegats el nostre estat amb tot allò que -des de dins i des de fora- podem fer i és possible.

Tots som fills de l'u d'octubre. En som capaços i ho farem. Perquè tenim les eines. Perquè les eines som nosaltres: ciutadans de Catalunya lliures, que estimem el nostre país i que volem construir per governar-nos.

Des d'avui mateix iniciem aquesta construcció perquè volem, perquè ens sentim legitimats per fer-ho i perquè, tal com diem, és temps de la represa i de la victòria.

El camí es difícil, ja ho sabem, però és tan possible com imprescindible. Ja arribarà el moment en què, dempeus i orgullosos, ens farem sentir arreu -davant de tot el món- com a protagonistes d'aquesta nova realitat.

Les coses, catalanes i catalans, es fan començant-les. Només calen tres coses importants: creure'ns-ho, no recular i plantar cara.

I perquè les coses es fan començant-les:

✓ us puc anunciar ja que, gràcies a la immensa generositat de diferents patriotes (a qui agraeixo públicament el seu patriotisme i desprendiment), tenim ja una seu a Barcelona que serà inaugurada a finals de juny o primers de juliol; i tenim també un plató de televisió -de primera línia- a disposició del Consell per tal de desenvolupar no tan sols la política comunicativa del Consell, sinó també per obrir un fòrum social de debats, entrevistes, anàlisis i reportatges que propiciïn idees concretes sobre polítiques migratòries, energètiques i empresarials, llengua, demografia, drets socials, habitatge i tantes altres de les quals ens sentim molt orfes.

✓ el govern establirà aliances sòlides i clares amb totes les institucions que treballen intensament per la mobilització del país, per la cultura, per la llengua, pel municipalisme, pels drets dels treballadors i per l'estat sobirà que tots volem. Hem de ser eficients per ser eficaços i cal que ens posem d'acord per tal de no malmetre esforços.

✓ Us haig d'anunciar també que el pròxim dia 27 o 28 de juny farem la presentació oficial del Pacte Nacional pel Reconeixement Internacional de la Nació Catalana que dirigirà un comissionat especial que no és altre que en Jordi Castellà a qui tots coneixeu. Gràcies Jordi, per la teva disponibilitat.

✓ el govern té com un dels objectius preeminents recuperar la unió de tots aquells que volem una nació sobirana independent. La unió que va fer possible el dia més important de Catalunya en els últims 311 anys. El dia on tots vam anar a una i ningú no ens preguntava què pensàvem o a qui votàvem. Tenim una agenda concreta que desplegarem des d'avui mateix i de manera incansable.

✓ seguirem desenvolupant, amb les delegacions internacionals i les altres institucions que treballen en aquest àmbit, la internacionalització del conflicte Catalunya / Espanya a la recerca d'interessos coincidents que ens permetin teixir aliances concretes per avançar.

✓ també és un objectiu prioritari, perquè cap institució és aliena a la causa nacional, treballar democràticament per a que totes i cadascuna de les institucions del país es posin, més d'hora que tard, al servei de la causa nacional. Des del Parlament, a la Generalitat. Des de l'Ajuntament més petit al més gran. Des de les organitzacions econòmiques fins a cadascuna de les institucions o associacions culturals, recreatives, esportives o professionals. Hem de posar al servei de la

construcció del nou estat la immensitat de la xarxa associativa i institucional del nostre país.

✓ el govern té ja -d'altra banda- una trentena de projectes damunt la taula per estudiar i prendre decisions i on els Consells Locals seran essencials i imprescindibles. Projectes relacionats amb la sobirania alimentària, energètica, econòmica, financera, habitacional i lingüística (entre d'altres). També relacionats amb la vessant orgànica del Consell i els sistemes de control de la gestió política i econòmica, d'acord amb el compromís de transparència que hem assumit.

✓ En els propers mesos, i abans de final d'any, us farem evidents quatre grans projectes que han de ser molt importants, sinó decisius, per la construcció de l'estat que des d'avui iniciem. Un, relacionat amb la imprescindible consciència històrica; un altre, amb l'anàlisi geopolítica del món on ens movem; els altres dos, relacionats amb la construcció pròpiament dita de l'estat que volem (tant des de la vessant política com financera).

✓ Ens hem dotat d'una estructura àmplia (ara com ara, amb més de 60 assessors externs de primera línia) disposats a col·laborar i donar-nos suport, de manera generosa, per tal de facilitar-nos la comprensió de les seves respectives especialitats i la necessària presa de decisions. Una estructura oberta, sempre, a noves col·laboracions que ha de garantir-nos les imprescindibles capacitats d'escoltar i d'executar. La represa ha començat.

En qualsevol cas, quedi clar que l'única agenda que tenim és la de la construcció de l'estat. Tenim un sol referent, de caràcter irrenunciable i permanent, la declaració d'independència (feta i no executada) del 27 d'octubre de 2017 i no hi renunciarem.

Aquest és, i serà, el nostre veritable far polític perquè aquest és l'espai comú dels qui volem una nació plena i sobirana.

Un espai que ha de ser transversal i rabiosament independent dels partits polítics. Farem política, sí, per descomptat. Parlarem i debatrem amb els partits perquè és essencial mantenir-hi el contacte i perquè hem de mirar de que recuperin la seva identitat independentista. Però ens declarem, i serem, independents de la seva política partidista.

Permeteu-me, finalment, fer dues crides: una als empresaris i una altra al jovent.

Pel que fa als empresaris, molts de vosaltres -i així em consta- somieu en passar a la història tal com van passar-hi els qui van empènyer la candidatura i la celebració dels Jocs Olímpics de 1992. És natural. Per això doneu suport a succedanis com el de la Copa d'Amèrica o la Fórmula 1 al Passeig de Gràcia, tot pensant que tal vegada aquestes engrunes us faran un lloc a la història...

NO us adoneu que -en realitat- els vostres Jocs Olímpics són la independència del país? No us adoneu que la història us té reservada a la vostra generació l'oportunitat de ser protagonistes també del naixement d'un nou estat?

Poseu-vos, d'una vegada, al cantó dels qui volem deixar de ser una colònia, recuperar les nostres institucions (arrabassades per les armes) i desfer-nos del jou d'un estat que ens espolia diàriament a tots els catalans, des del mateix dia que naixem. Quin tipus d'empresa penseu que deixareu als vostres fills i néts, si no ho feu? Quin tipus de país els hi voleu efectivament deixar?

Ja sé que molts de vosaltres heu defensat el mateix desig de llibertat des de fa generacions i que d'altres heu fet aquest pas més recentment. Gràcies -també- a tots vosaltres podem resistir els embats de l'estat, la seva absoluta estultícia i la seva repressió. Però en queden molts encara que no veieu -o no voleu veure- que amb l'escanyament sistemàtic de l'estat espanyol no hi ha cap altra eixida que desfer-nos

d'aquell jou i crear el nostre propi estat. El que farem entre tots, si voleu. Animeu-vos a donar aquest pas i que la història us honori per sempre. Per Catalunya, per vosaltres i pels vostres fills. La història us en dóna ara l'oportunitat.

Quant als joves, sabem que el nostre jovent mai no ens ha fallat en moments culminants. Ara, però, la desesperança justificada que tenen és enorme. Nosaltres els hi hem fallat. No els hi hem donat la independència que molts esperaven, ni les sortides que els hi havíem promès si treballaven de valent. Tenen precarietat econòmica, crisi d'habitatge i una manca d'horitzons esfereïdora.

Tanmateix, ara és el moment. Heu d'adonar-vos que ara teniu l'oportunitat de construir -amb tots nosaltres- l'estat que no teniu, ni tindreu mai, amb Espanya.

Sou la gent més preparada, la gent més interconnectada, la gent que té futur vital i que té perfectament apamada la velocitat en què els esdeveniments econòmics, tecnològics i polítics es produeixen en el món d'avui. També sou conscients de l'espoli que Catalunya pateix i de la manca d'oportunitats que això implica. Necessiteu un estat propi i nosaltres us necessitem per construir-lo.

Construir un estat no és fàcil, però és possible. I vosaltres (amb els vostres fills) heu de ser-ne els principals beneficiaris. Construïm -tots plegats- pas a pas aquest nou estat. Ajudeu-nos amb les tecnologies més avançades; ajudeu-nos a desenvolupar molt més les xarxes de país que ja tenim; ajudeu-nos a crear un país radicalment democràtic per a les noves generacions, on el centre sigui a tot arreu. Ajudeu-nos a trencar les cadenes que ens lliguen a un estat que ens va conquerir i que només ens vol pels diners que ens espolia. Ara teniu -també vosaltres- l'oportunitat de fer història. Som-hi!!!

Per acabar, recordar-vos a tothom que cada nació té el sagrat deure de preservar les seves arrels. Som qui som i venim d'on venim. Com a catalans sempre hem creat -des de temps immemorial- les nostres pròpies institucions.

Tant des del punt de vista polític i públic com privat. Pau i Treva, les Corts catalanes; la Diputació del General o Generalitat, la Universitat dels Prohoms de la Ribera, el Consolat de Mar, el Consell de Cent, la Taula de Canvi en són un bon exemple (com tantes altres).

Moltes generacions són les que han posat el seu gra de sorra per engrandir el nostre país, malgrat les dificultats i l'opressió soferta.

Ara som nosaltres els que ens disposem a fer la més ambiciosa: la creació d'un estat propi, tot sumant voluntats dia rere dia i amb la constància i la resiliència que aquesta nació té abastament acreditada.

No podem faltar ningú. Recordeu que per reprendre el vol i assolir la victòria anhelada ens necessitem tots. I si tots ens hi posem l'obtindrem de ben segur.

Molts altres països (fins i tot europeus) ho han aconseguit durant les últimes dècades. Ho sabem nosaltres, ho saben a Madrid i ho saben a totes les capitals del món. La independència es pot bloquejar un temps, però si som constants, persistim i no ens deixem vèncer pel desànim és -i serà- del tot inexorable.

Per això ens hem d'activar tots i cadascun de nosaltres. Cada independentista ha de ser motor del moviment. Res ni ningú pot aturar dos milions i mig d'independentistes actius i motivats. Això és el que som, tots sumats. Cadascú de nosaltres sap què pot fer, què pot aportar, quina feina és la que millor desenvolupa. Que cadascú ocupi -doncs- el seu lloc dins del moviment i comencem a treballar, avui

mateix. Som majoria. Hem d'estar disposats a fer per la llibertat de Catalunya allò que l'Estat està disposat a fer per la unitat d'Espanya. Si és així, guanyarem la independència. No en tingueu cap dubte.

Comença, doncs, el temps de la represa i de la victòria!!!

Visca el Consell de la República i visca Catalunya lliure!

